

Zöldélettől pompázó kertben
egy elpusztult, korhadt gyümölcsfa áll.
Elsárgult lombját szétfújta a szél,
csak száradt gallyait tördeli már.
Ágára olykor egy magányos gerle,
párját keresve, megpihenni száll.
Nem jön hívó szavára válasz,
társa messze ment, rá nem talál.
Kéreghullt törzséhez százszínű szirmokkal,
vigasztalólag virágok simulnak.
E szeretet már nem segít rajta:
a halála, pusztulása okát
körötte senki, soha meg nem tudja.